

IMPLACABILUL DESTIN

Benone Pușcă¹

„Zilele Dunării” au debutat cu spectacole, parade, petrecute în aer liber, micro-croaziere gratuite pe Dunăre, întreceri sportive, expoziții, chiar și un festival de poezie. Această paletă de evenimente organizate de autoritățile gălățene a oferit tuturor cetățenilor danubieni, și nu numai, prilejul de a petrece o zi splendidă de vară. Elena era deosebit de încântată și i-a spus lui Daniel că ar dori ca această zi să fie cât mai lungă. „Dragă Daniel sunt fericită întotdeauna când mă aflu cu tine. Nu știu ce aș fi făcut dacă nu te-aș fi cunoscut. Dumnezeu mi te-a scos în cale”, i-a spus Elena și s-a lipit de Daniel cu multă afecțiune. La rândul său, Daniel i-a spus Elenei că este femeia mult visată de el și se consideră cel mai norocos bărbat din lume. Ziua s-a încheiat cu o cină romantică la restaurantul „Continental”, unde era o orchestră cu cei mai buni instrumentiști și cunoscuți interpreți de muzică ușoară, Alexandru Jula și Teodor Munteanu. A fost o zi pe care Daniel a mărturisit că nu o va uita niciodată, iar seara s-a încheiat la restaurant cu melodia lui Jula: „Să nu spui iubirii adio nicicând.” Nici eu nu voi spune, „iubirii adio nicicând”, dragul meu Daniel, pentru că tu ești iubirea mea, a spus Elena, ținându-l pe Daniel strâns de braț.

A doua zi Elena a plecat la București. Înainte de plecare i-a spus lui Daniel că va face tot ce este posibil pentru a se transfera la Galați. Dacă ministrul nu-i va aproba cererea de transfer, își va da demisia, a mai spus Elena după care s-a urcat în mașină și a pornit în trombă. Daniel a rămas uimit de viteza cu care a pornit Elena. Nu știu de ce Daniel a trăit un sentiment de teamă văzând viteza cu care a plecat Elena. Se gândea că, plănuiind în mintea ei cum să acționeze pentru a obține transferul, ar putea pierde controlul volanului. Pe moment a tresărit, că se poate gândi la o asemenea posibilitate și a încercat să-și alunge un asemenea gând. Dar la puțin timp gândul acela sumbru i-a revenit în minte. Nu știa ce să creadă. Asemenea momente nu a mai trăit. S-a gândit că sentimentele lui profunde de iubire față de această fată frumoasă sunt de vină. Încearca să-și continue treburile obișnuite, dar după câteva clipe simțea din nou o durere în piept și acele presimțiri sumbre îi reveneau în minte.

Seara a primit un telefon de la Elena care i-a spus că a ajuns în București și că a călătorit foarte bine. Daniel s-a liniștit pe moment, dar după câteva minute acel sentiment de tristețe a revenit în sufletul lui. Mai mult, simțea o durere în piept. Nu-și putea explica durerea care se accentua de la o clipă la alta. Ar fi vrut să-i dea telefon Elenei, dar era târziu. A doua zi

---

¹ Profesor universitar doctor.

dimineată, Daniel i-a dat din nou telefon Elenei și i-a urât o zi frumoasă și i-a mai spus să conducă cu grijă. Elena părea mirată de atenționarea lui Daniel, pentru că niciodată nu i s-a părut atât de grijuliu. Ziua a trecut destul de greu pentru Daniel. Seara, după ora 9, i-a dat telefon Elenei și au discutat despre multe lucruri frumoase în legătură cu viitorul lor și a stabilit chiar și data logodnei, apoi a nunții. „Nunta o vom face pe vapor și vom invita două sute de persoane. Ești de acord?”, a întrebat-o Daniel. „Este o idee bună, dragul meu și îmi imaginez cât de frumos va fi”, a spus Elena, exultând de bucurie.

Discuția s-a încheiat, fiecare urându-și „noapte bună și vise plăcute”. Într-adevăr Daniel a visat frumos. A visat că era mire, iar Elena, aleasa inimii lui, era atât de frumoasă în rochia de mireasă, încât toată lumea o privea cu admirație Daniel era foarte fericit. Trăia parcă o altă viață în care totul era înconjurat de spații verzi și flori, iar oamenii erau veseli. Ar fi dorit ca acel vis să nu se mai termine niciodată. Dar Daniel s-a trezit brusc, puțin nedumerit. Nu știa în acel moment ce se întâmplă. Prin minte i-au trecut fel de fel de idei. Simțea chiar lacrimi în ochi și nu-și putea explica acest lucru. Nu-și putea explica acea stare de spirit în care se afla și a sunat-o pe Elena. Telefonul a sunat îndelung fără a primi niciun răspuns. Inima lui Daniel a început să bată mai tare și într-un ritm accelerat. Nu-i venea să creadă. „Ce poate să fie?”, se întreba Daniel. A doua zi, pe la ora nouă, a dat telefon la minister, unde lucra Elena. La capătul firului a răspuns o colegă care i-a spus că Elena nu s-a prezentat la birou și știe că a plecat la Galați. În acel moment Daniel a simțit că se năruiește cerul peste el. Repede s-a urcat în mașină și a plecat la București. S-a dus la minister unde i s-a confirmat că Elena nu s-a prezentat la serviciu. Acasă nu răspundea. Unde putea s-o caute?, se întreba Daniel. S-a gândit să meargă la poliție. La poliție i s-a spus că, cu o zi înainte a fost un accident de circulație în care o tânără și-a pierdut viața. Medicii prezenți la fața locului au încercat tot ce a fost posibil, dar a fost totul în zadar. S-a dus la spitalul de urgență. Presimțirea, pe care Daniel a avut-o, s-a adeverit. Elena era moartă. Pe moment a rămas împietrit. Nu mai putea scoate niciun sunet. A amuțit, pur și simplu. Inima a început să-i bată atât de tare, încât credea că îi va ieși din piept. Capul îl durea foarte tare și i se părea că pământul se prăbușește. Daniel nu-și reveni câteva zeci de minute din acea stare. Ce putea să facă? S-a trezit la un moment dat mergând în neștire pe străzile Bucureștiului. S-a așezat pe o bancă cu privirea încetoșată de lacrimi unde a stat minute în șir. Apoi a mers din nou la morga spitalului unde fusese dus cadavrul Elenei. Acolo se aflau acum și părinții Elenei cu ochii în lacrimi. Când l-au văzut pe Daniel, s-au dus la el, l-au luat în brațe și au început să plângă în hohote. „Daniel, ce ne facem fără Elena, fiica noastră cea frumoasă și bună care era bucuria vieții noastre? Spune Daniele? Spune, de ce taci?”, i se adresau părinții Elenei. Era o atmosferă tensionată, plină de tristețe și durere. Daniel cu lacrimi în ochi i-a îmbrățișat pe cei doi și i-a ținut strâns la pieptul lui, împietrit de durere.

A mers, împreună cu tatăl Elenei, la poliție pentru a afla împrejurarea în care s-a produs accidentul. I s-a spus că accidentul a fost provocat de un șofer care conducea cu viteză un camion plin cu marfă. Asfaltul străzii era umed și din cauza vitezei a derapat când a pus frână lovind în plin autoturismul condus de victimă, adică de Elena. Șoferul a fost reținut pentru efectuarea cercetărilor. Polițistul care efectua cercetările a cerut mai multe informații despre

Elena. Daniel i-a spus polițistului că este logodnicul victimei și că urma să aibă nunta peste câteva luni. Fiind vorba de un omor fără voie, la scurt timp a venit și procurorul care a preluat ancheta celui caz. Când l-a văzut pe Daniel s-a gândit pe moment că el este autorul accidentului. „Ce-ați pățit? Cum s-a întâmplat?” l-a întrebat procurorul: „Asta doresc și eu să aflu”, i-a răspuns Daniel. „Mă scuzați că vă întreb! Nu dumneavoastră sunteți autorul accidentului?”. „Nu, eu sunt logodnicul victimei”, i-a răspuns Daniel. „Îmi pare rău și vă rog să primiți sincere condoleanțe din partea mea!”. În acel moment o durere sfâșietoare îl cuprinsese pe Daniel și ochii i se umpluseră de lacrimi. Procurorul a încercat să-l liniștească pe Daniel, pe care îl cunoștea din perioada când era judecător. A și intrat în ședințe de judecată cu Daniel, pe care îl aprecia foarte mult, nu numai profesional ci și ca om deosebit. Simțea și el durerea și starea sufletească în care se afla Daniel și cu tristețe s-a despărțit de el. A urmat pentru Daniel o zi chiar foarte grea care părea că nu se va sfârși niciodată.

Au trecut multe zile de la moartea Elenei, dar Daniel nu-și putea reveni din starea de șoc trăită. Se simțea secăt de energie și invadat de tristețe. Devenise apatic, nu mai avea chef de lucru și i se părea că totul în jurul lui se năruie. Prietenii și colegii de serviciu încercau să-l consoleze, dar totul era în zadar. De dimineață până seara târziu scria lucrări de analiză a indicatorilor economici în profil teritorial și chiar lucrări literare.

Într-o zi, pe la sfârșitul lunii septembrie, a primit un telefon de la Institutul Român de Relații Internaționale cu Străinătatea și i s-a comunicat că a fost desemnat într-o delegație guvernamentală care va pleca în China. I s-a mai spus că ambasadorul Chinei acreditat la București a solicitat ca din delegație să facă parte și un specialist în administrația publică. Cum Daniel era recunoscut ca fiind unul din cei mai buni specialiști din administrația publică din România, era firesc să facă parte dintr-o asemenea delegație.

Zborul cu avionul până în China a fost obositor și cu multe turbulențe datorită condițiilor meteo nefavorabile. La un moment dat avionul a intrat într-un zid de nori atât de gros încât s-a făcut întuneric beznă, iar curenții de aer erau foarte puternici. Mulți pasageri erau înspăimântați, își făceau cruce și credeau că a venit Apocalipsa. O doamnă, care stătea în scaunul de lângă Daniel, a început să plângă și să-și facă cruce. Daniel a încurajat-o și i-a spus că în acea zonă se întâmplă să fie mereu un asemenea fenomen, dar nu este nici un pericol. Femeia s-a mai liniștit un pic, însă tremura în continuare de frică. Daniel a rugat o stewardesă să aducă un calmant. După câteva minute femeia și-a revenit. L-a aeroportul din Beijing îi așteptau ambasadorul României acreditat în China, care a condus delegația la hotelul de cinci stele Nang Peng Jin Jiang Hotel. După ce delegația a fost cazată, a fost condusă la ambasada României unde a servit masa împreună cu ambasadorul României și soția lui. Soția ambasadorului a povestit cu lacrimi în ochi viața pe care o duce în China. Nu avea voie să meargă în oraș decât însoțită. Daniel a realizat multe lucruri despre viața diplomaților, care nu era deloc ușoară. A doua zi era stabilită o vizită la președintele Chinei. Seara eu am avut sarcina din partea șefului delegației să formulez un cuvânt pe care să-l rostesc la întâlnirea de a doua zi cu președintele Chinei. Nu a fost ușor. Am reușit totuși să redactez un cuvânt destul

de bun, pe care șeful delegației l-a citit de atâtea ori, până l-a învățat pe de rost pentru a-l putea reda din memorie.

Primirea delegației române la președintele Chinei a fost deosebit de afabilă. S-au discutat probleme legate de economie, de organizare administrativ-teritorială, de politică externă, dar mai ales despre relațiile de prietenie dintre China și România. Discuțiile s-au terminat prin semnarea unui acord de înfrățire între orașul Wuhan din China și orașul Galați din România. Drumul de la Wuhan la Beijing l-am parcurs cu trenul. De o parte și de alta a căii ferate se întindeau suprafețe imense cu orezării. Mii de chinezi plantau firele de orez, nu-l semănau. Era ceva de neimaginat. Însoțitorul nostru chinez ne argumenta că în acest fel se pot realiza două recolte pe an și nu doar una.

Înainte de plecare am fost din nou primiți de președintele Chinei care dorea să știe impresiile noastre din timpul vizitei la Wuhan, unde am vizitat mai multe universități și nu numai. Fără îndoială, noi ne-am exprimat admirația față de realizările obținute de poporul chinez, de hărnicia lucrătorilor dintr-o cooperativă meșteșugărească unde se făceau covoare, dar și dintr-o întreprindere piscicolă. Una din întrebările pe care am adresat-o chiar eu președintelui, a fost aceea referitoare la modul cum asigură alimentarea populației de peste 1.350.000.000 de locuitori, știind că suprafața de pământ fertilă nu poate satisface nevoile țării. Președintele ne-a explicat că s-a recurs la plebiscit. A formulat mai multe întrebări la care poporul chinez trebuia să răspundă. Și poporul a răspuns că pentru rezolvarea alimentării populației să se dea fiecărei persoane apte de muncă din mediul rural câte o suprafață de 0,900 ha. În momentul de față China este în curs de dezvoltare și va rămâne în acest stadiu încă o perioadă de timp, ne-a mai spus președintele. Acoperind aproximativ 9,6 milioane de kilometri, China este ca mărime a suprafeței de uscat a doua țară din lume, iar peisajul ei este vast și divers, variind de la stepe și deșerturi, precum Gobi și Taklamakan până la lanțuri muntoase precum Himalaya, Kavakovan, Pamir și Tian Shan separă China de Sudul și Centrul Asiei. În ultimele decenii China, ca o potențială superputere a jucat un rol tot mai mare în a propune zone de Liber Schimb și pacte de securitate cu vecinii săi din Regiunea Asia-Pacific.

Distanța aeriană de aproape 6500 km dintre China și România am parcurs-o la întoarcere în 8 ore de zbor fără turbulențe. În timpul zborului încercam să rememorez localitățile, instituțiile și unitățile economice pe care le-am vizitat, ospitalitatea cu care am fost primiți peste tot. A fost o vizită care s-a încheiat cu un acord de înfrățire a orașului Wuhan cu municipiul Galați.

La aeroportul Otopeni ne aștepta directorul Institutului Român de Relații Internaționale, care era nerăbdător să afle cât mai multe lucruri despre vizita noastră în China. Am fost invitați la institut, unde am discutat multe lucruri pe care le-am văzut în China și despre încheierea acordului de înfrățire între cele două orașe, Wuhan și Galați. De asemenea s-a discutat despre interesul părții chineze de a cumpăra platforme maritime petroliere construite la Șantierul Naval din Galați,

Directorul institutului a apreciat vizita ca fiind o reușită și că va contribui la dezvoltarea relațiilor dintre China și România în toate domeniile.

La Galați eram așteptați cu nerăbdare de președintele Consiliului Popular Județean care dorea să afle și el cât mai multe lucruri despre vizita în China. A rămas plăcut surprins că delegația noastră a fost primită chiar de președintele Chinei și că partea chineză s-a arătat foarte interesată de cumpărarea de platforme maritime petroliere de la noi. Între timp șeful delegației noastre, care era din București, l-a sunat pe președintele Consiliului Județean Galați și l-a felicitat pentru secretarul județean Daniel, care, spunea el, este un bărbat de mare ispravă și nu mai contenea cu laudele. Președintele Consiliului Județean Galați i-a mulțumit pentru aprecierile făcute la adresa lui Daniel și a confirmat că este într-adevăr un tânăr de mare perspectivă.

Nu au trecut multe zile de la întoarcerea delegației din China și din orașul Wuhan a fost trimisă o telegramă prin care ne înștiința că mai mulți oameni de afaceri vor sosi la Galați. După două zile oamenii de afaceri chinezi au sosit, și după vizita de rigoare la președintele Consiliului județean s-au deplasat la Șantierul Naval. Oamenii de afaceri chinezi au încheiat contracte pentru patru platforme maritime petroliere, ceea ce însemna o afacere deosebit de profitabilă pentru partea română. M-am bucurat că vizita s-a soldat cu asemenea contracte și că am contribuit și, eu alături de ceilalți membri ai delegației, la dezvoltarea relațiilor comerciale dintre China și România.

Într-o zi, la Daniel la serviciu a venit rectorul universității, care i-a spus că dorește să-l angajeze cadru asociat. „Știu că sunteți foarte ocupat, dar eu cred că dumneavoastră ați putea să țineți măcar o prelegere pe săptămână. Aveți multă experiență practică și noi avem nevoie de asemenea cadre didactice. Vă rog să nu mă refuzați”, a spus rectorul. După câteva clipe de gândire Daniel a răspuns: „Domnule rector vă apreciez și vă respect foarte mult, și nu pot să vă refuz.” După ce i-a mulțumit foarte mult pentru faptul că a acceptat să predea la Institutul Pedagogic, rectorul a plecat destul de bucuros.

Daniel știa că și-a asumat o mare responsabilitate. De aceea a început să adune materialul bibliografic necesar care să includă cei mai buni teoreticieni specialiști în materie. Era vorba de decizia managerială la nivelul organizațiilor economice. Știa că decizia managerială se manifestă sub forma unui act decizional, în situațiile în care se referă la probleme de o mai mică complexitate, cu caracter repetitiv și când pentru adoptarea ei nu este necesară o pregătire de lungă durată și o analiză temeinică a situației de fapt. Managerul, pe baza competenței și a cunoștințelor sale legate de problema în cauză, trebuie să ia decizia într-un timp foarte scurt.

Prelegerea pe care a pregătit-o pentru prima sa întâlnire cu studenții avea o introducere care avea scopul să-i pună în temă cu obiectul disciplinei de management.

Daniel avea o prestață impunătoare și de aceea apariția sa era imediat remarcată. De asemenea, îi plăcea să aibă o costumație impecabilă, ceea ce atrăgea atenția studentelor.

Când Daniel intra în sala de curs, studentele îl priveau cu zâmbetul pe buze. Toată lumea părea binedispusă și aștepta cu nerăbdare noua prelegere, care întotdeauna începea cu o frumoasă introducere, urmată și de un banc politic la modă. Într-o zi rectorul Institutului Pedagogic i-a spus că prelegerile sale sunt foarte apreciate de studenți, dar mai ales de Luminița. Daniel a întrebat cine este Luminița. Atunci rectorul i-a spus: „Cum nu știți? Este fiica tovarășului Dăscălescu.” Daniel s-a gândit atunci că va avea mari probleme pentru că el a făcut multe observații critice la adresa unor politicieni ai vremii. Lucrurile nu au stat însă așa. Dăscălescu, care era prim secretar, dar și președinte al Consiliului Popular Județean, a considerat că „Judecătorul”, așa cum îi spunea el lui Daniel, are mare dreptate.

Daniel a fost invitat într-o zi la primul secretar, care i-a spus că trebuie să se pregătească pentru funcția de vicepreședinte al Consiliului Popular Județean. Daniel i-a mulțumit pentru apreciere dar i-a spus că el nu poate îndeplini o asemenea funcție pentru că este fiu de chiabur. Dăscălescu i-a răspuns că, atâta timp cât va fi el prim secretar, nu se va întâmpla nimic cu el. „Și dacă dumneavoastră veți fi promovat, eu ce mă fac?”, i-a răspuns Daniel. Dăscălescu nu a spus nimic. Daniel a înțeles că nici Dăscălescu nu ar putea face nimic, pentru că atunci cadrele hotărau totul. Și la Galați era unul de temut, pe nume Stanciu. Dacă erai chemat la el, trebuia să te aștepti la două lucruri posibile: să fii promovat sau dat afară.

Daniel știa că el va fi menținut în funcție pentru că el era singurul doctor în drept constituțional din România în funcție de secretar. De aceea în orice problemă mai dificilă Daniel era consultat nu numai de Dăscălescu ci și de alți conducători din administrația publică.

Articolele publicate de Daniel în revista editată pentru Consiliile populare erau citite cu mult interes și apreciate. Întotdeauna venea cu noutăți și cu propuneri pentru îmbunătățirea legislației din domeniul administrației publice. De asemenea, a publicat numeroase articole și în revista „Justiția nouă”. Un articol care a declanșat multe controverse a fost cel intitulat „Îmbogățirea fără just temei în relațiile dintre soți”. În aceeași perioadă Daniel a început să scrie piese de teatru. Una din piese a fost trimisă la concursul național organizat în cadrul festivalului național „Cântarea României” și a fost distinsă cu premiul întâi. Refugiul lui Daniel în cel închinat scrisului îl distrașea de la gândul dureros al morții Elenei. Pe de altă parte prietenii încercau să-l atragă la diferite activități și distracții. În acest fel au trecut aproape doi ani. Piesele de teatru scrise de Daniel se jucau atât la Galați cât și în alte orașe din țară. În fiecare stagiune era invitat la premieră în calitate de autor. La sfârșitul spectacolului Daniel era invitat și aplaudat la scenă deschisă. Toate aceste evenimente îl făceau pe Daniel să uite doar pentru un moment de Elena, după care chipul ei îi revenea în minte și în suflet. Nu putea să accepte ideea că Elena lui dragă nu mai este în viață, dar era o realitate, una tristă și extrem de dureroasă.

De obicei, ziua de lucru începea pentru Daniel cu repartizarea corespondenței, apoi cu citirea ziarului local. Dacă apăreau articole în care erau criticate anumite activități ale unor salariați ai Consiliului Popular Județean, trebuia să analizeze cu atenție și să acționeze în consecință. Nu era o treabă ușoară când era vorba de oameni. Întotdeauna încerca pe cât era

posibil să ia apărarea unor salariați care nu reușeau să-și realizeze sarcinile prevăzute în fișa postului. Unele sarcini erau foarte greu de îndeplinit. În dorința de a depăși indicatorii de plan se adăugau sarcini noi pentru fiecare salariat. Urmărirea realizării indicatorilor de plan, la nivelul fiecărei localități, era o muncă extrem de dificilă. De aceea trebuiau repartizate sarcini concrete pentru fiecare salariat. Dar toate aceste activități au devenit obișnuințe și de aceea salariații nu se plâneau. Era o mare satisfacție pentru ei când la diferite concursuri Consiliul Popular Județean Galați obținea un loc fruntaș pe țară. Se considera că și domeniul condus de Daniel avea un merit în câștigarea întrecerii între județele țării și de aceea subordonații lui erau mândri. Știu că într-un an, spre surpriza lui, Daniel a primit Ordinul Muncii, motiv pentru care se simțea deosebit de fericit. Acest lucru îl motiva să depună eforturi din ce în ce mai mari pentru a impulsiona conducerea unităților economice din județ să aibă întotdeauna în vedere depășirea planului. Deși era extrem de ocupat cu problemele de serviciu, moartea Elenei nu-i ieșea din minte. Era imposibil s-o uite. Mai erau doar două luni până la nuntă și erau extrem de fericiți!

Totul s-a năruit ca un castel de nisip. De dimineață până seara târziu, ca să mai uite, își făcea de lucru. Dar cu toate acestea nopțile nu-i erau liniștite. În vis, deseori, Elena apărea îmbrăcată în rochie de mireasă. Era ca un înger frumos, blând și protector. Pe vremea aceea era obiceiul să se organizeze „întâlniri tovarășești” la care participau toți salariații în frunte cu cadrele de conducere. Acolo se discutau probleme de serviciu, dar se spuneau și vorbe de duh. Toți cei prezenți, știau povestea lui Daniel și încercau să-l bine-dispună. Observa prezența multor tinere care mai de care mai elegantă, mai dornică de a ieși în evidență, dar nimic nu putea să-l distragă din gândurile lui pline de durere, de suspin. Articolele pe care le scria atunci cu privire la activitatea autorităților publice administrative centrale și locale erau publicate în revistele de specialitate din țară și din străinătate și erau bine apreciate. Ar fi trebuit să simtă o adevărată satisfacție profesională, dar acest lucru nu se întâmpla.

Într-o zi s-a întâlnit cu un medic chirurg pe care l-a cunoscut în perioada când era student. Medicul fusese detașat la Spitalul din Panciu pe durata a șase luni, perioadă în care a locuit la cumnatul și sora sa care erau cadre medicale la acel spital. Atunci l-a cunoscut și apreciat pentru profesionalismul său. De dimineață până noaptea târziu opera. Rar i-a fost dat lui Daniel să întâlnească un asemenea om. Când a terminat facultatea a fost repartizat judecător la Tribunalul oraș-raion Galați. Atunci a cunoscut cu adevărat munca unui magistrat, care este extrem de dificilă și de mare răspundere. De hotărârea judecătorului depinde soarta unui om pentru toată viața. De aceea totul trebuie cântărit cu atenție, cu foarte multă atenție. Întâmplarea a făcut ca într-o zi când studia dosarele pentru ședința de judecată, să dea peste un dosar în care era învinuit pentru malpraxis chiar medicul chirurg pe care îl cunoscuse în studenție. În speță era vorba despre un pacient care se afla într-o stare foarte avansată a bolii și niciun medic chirurg nu se încumeta să-l opereze. Rudele bolnavului l-au rugat cu lacrimi în ochi pe medicul chirurg Coman, de care am vorbit, să-l opereze pe bolnav. Medicul a spus că bolnavul a fost adus prea târziu la spital și că într-o asemenea situație nu are nicio șansă de supraviețuire. După o nouă insistență, medicul l-a operat pe bolnav și, deși operația a fost riguros executată, pacientul a decedat.

Argumentele prezentate în rechizitoriu de către procuror erau convingătoare, mai ales că expertiza efectuată îl considera vinovat pe medicul Coman. În fața instanței doctorul Coman a solicitat o contraexpertiză medico-legală care să fie efectuată de medici din alte orașe ale țării, motivând că medicii din Galați sunt invidioși pe el, pentru faptul că era considerat cel mai bun chirurg și avea cele mai mari realizări. Într-adevăr, contraexpertiza efectuată a concluzionat că medicul Coman a încercat să salveze viața unui om care suferea de o boală incurabilă și că nu i se poate imputa nimic. Dimpotrivă, medicul Coman merită toată lauda pentru încercarea lui de a salva un om de la o moarte sigură.

Firește, achitarea medicului Coman a nemulțumit pe procurorul care a întocmit rechizitoriul, fapt ce a condus la formularea apelului împotriva hotărârii de achitare pronunțată de judecătorul de la instanța de fond. Instanța de apel a respins contestația procurorului, menținând hotărârea instanței de fond ca fiind temeinică și legală. Procurorul nemulțumit a uzat de căile de atac, dar hotărârea instanței de fond a fost menținută, rămânând definitivă și irevocabilă.

Este cea mai mare satisfacție pentru un judecător atunci când, în baza probelor administrate într-o cauză dificilă, stabilește adevărul și salvează un om de la o pedeapsă nemeritată, care ar putea să-i influențeze toată viața.

Într-o seară, când după o zi grea de muncă, Daniel mergea pe Bulevardul Republicii, l-a întâlnit pe doctorul Coman. Surpriza plăcută a revederii a fost reciprocă și pentru că se aflau aproape de locuința doctorului, acesta a insistat să meargă la el acasă. Cum în apropiere era o florărie, Daniel a cumpărat un buchet mare de flori. Acasă la doctor l-a întâmpinat distinsa lui soție, care, văzându-l, s-a bucurat nespuse de mult. A fost o seară nemaipomenită de aducere aminte a perioadei când doctorul Coman a lucrat la spitalul din Panciu. Valentina, soția doctorului, s-a bucurat foarte mult că Daniel lucrează în Galați și nu într-o funcție oarecare, ci de secretar al Comitetului Executiv al Consiliului Popular Județean. A plecat acasă cu gândul că în lumea aceasta sunt mulți oameni cu totul și cu totul deosebiți, precum doctorul Coman și soția sa. Cu toate acestea, chipul Elenei nu putea fi uitat decât doar câteva clipe, după care revenea în mintea lui Daniel și atunci simțea o durere în piept. O durere însoțită de imaginea frumoasă a Elenei îmbrăcată în rochie albă de mireasă. Oricât ar fi dorit să doarmă nu era posibil. Elena era prezentă în mintea și inima lui Daniel.

A doua zi serviciul a început în nota sa obișnuită: rezolvarea corespondenței, analizarea îndeplinirii sarcinilor repartizate anterior salariaților, precum și stabilirea unor noi sarcini de îndeplinit.

Se spune că timpul le vindecă pe toate. Daniel spune altceva: timpul nu vindecă nimic când cineva drag era permanent lângă tine și nu mai e. Dimpotrivă, trăiești o perioadă de revoltă, apoi de așteptare. După mai bine de doi ani, Daniel trăia perioada de așteptare. Prietenii, colegii de muncă încercau în permanență să-l atragă în diferite acțiuni sau chiar la petreceri. Cu toate acestea nimeni nu reușea să-l scoată din acea stare de suferință.

Într-o seară doctorul Coman l-a invitat acasă pe Daniel la o anumită oră. Ca de obicei Daniel a cumpărat un buchet mare de flori pentru Valentina. Când a ajuns la familia Coman a văzut că era acolo o tânără frumoasă care l-a privit cu un zâmbet prietenos. Atunci și-a dat seama că soții Coman au pus ceva la cale. Era curios să vadă cum se va desfășura discuția în prezența tinerei Andra, așa cum a aflat că se numește acea tânără. Doctorul a povestit unele întâmplări plăcute din perioada când a fost detașat la spitalul din Panciu. A amintit despre o tânără doctoriță căreia îi plăcea foarte mult de Daniel când era judecător la Tribunalul oraș-raion Galați și cum își făcea drum unde se afla Daniel în vizită la sora și cumnatul său. Daniel era un tânăr prezentabil și extrem de prietenos, așa că imediat a început o conversație cu tânăra doctoriță. Au discutat despre anii frumoși ai studenției dar și despre sarcinile de serviciu care erau din ce în ce mai complicate. Dar faptul că își exercitau cu pasiune obligațiile de serviciu, i se părea că totul este ușor. Cum era și firesc, Daniel a amintit de unele procese mai deosebite pe care le-a judecat la Galați. A doua zi Daniel și-a început activitatea la Consiliul Popular Județean cu aceeași râvnă și conștiinciozitate. Nu putea însă să uite de Elena, de împrejurarea în care și-a pierdut viața. În același timp își amintea de Andra pe care o cunoscuse la doctorul Coman. Își amintea de zâmbetul ei prietenos, de plăcutele discuții purtate despre viață, despre prietenii comuni. A discutat și despre destin, amintind împrejurarea în care Elena a murit. Andra a încercat să-i explice lui Daniel că o forță supranaturală a hotărât în mod fatal și implacabil viața Elenei și că aceeași forță supranaturală hotărăște soarta noastră, a tuturor.

Încet, încet, imaginea Elenei începea să se stingă în mintea lui Daniel și în locul ei apărea tot mai des chipul Andrei, a părinților ei care l-au primit pe Daniel cu mult drag în casa lor. Părinții Andrei erau niște oameni prietenoși, iar cu Daniel se purtau de parcă ar fi fost copilul lor. Daniel se simțea din ce în ce mai bine în compania acestor oameni și simțea că Andra îi este tot mai dragă și mai aproape de inima sa. Puținul timp liber pe care îl avea la dispoziție, Daniel îl dedica scrisului. Era tot mai des solicitat să publice în revista pentru Consiliile Populare dar și în revista „Justiția nouă”. În afara programului de lucru Daniel a scris mai multe piese de teatru pe care le-a publicat în diferite reviste din țară, în special în revista „Convorbiri literare” din Iași, care era apreciată în mod deosebit. Piesa de teatru „Ancheta din zori” a fost trimisă de Comitetul de Cultură Județean Galați, la concursul pe țară organizat de Festivalul Național „Cântarea României” cu care a obținut locul doi. Pentru Daniel acest premiu a fost o surpriză plăcută, ceea ce l-a făcut să privească cu încredere viitorul său. Sentimentul de tristețe, de amărăciune și de neliniște dispărea din mintea lui Daniel și a început să privească cu încredere viața și pe semenii săi. Fără îndoială, Andra a avut un rol deosebit în construcția acestei stări de optimism pentru Daniel.

Pe măsură ce timpul trecea, Daniel simțea că îi este imposibil să trăiască fără s-o vadă în fiecare zi, măcar o clipă, pe Andra, fapt pe care și soții Coman îl observaseră, motiv pentru care se felicitau pentru ideea de a-l prezenta pe Daniel colegilor pe care de altfel îl apreciau foarte mult.

Întâlnirea cu ei, de două-trei ori pe săptămână, devenise pentru doctorul Coman un eveniment, pe care îl organiza cu deosebită plăcere. Nici doctorița Coman nu trăia altfel de sentimente, deși sarcina de a fi o gazdă bună cădea mai ales pe umerii săi. Nu avuseseră copii, iar jocul dintre cei doi tineri, cu apropourile care începuseră să aibă loc între ei, o încântau, conferindu-i o stare specială, de parcă Daniel ar fi fost fiul lor, iar pe Andra o doreau de noră, știindu-i calitățile umane și profesionale, pe care soții Coman le apreciau deosebit de mult. În scurt timp deveniseră o familie, iar cei doi tineri își luaseră obiceiul de a contribui, cu unele cumpărături, la buna dispoziție, ce se înfiripa la întâlnirile cu familia doctorului Coman. În zilele de lucru, întâlnirea avea loc cu cel puțin o oră mai devreme, pentru că doctorul Coman, un chirurg desăvârșit, trebuia să aibă timp suficient pentru odihnă. El putea fi oricând luat de acasă pentru intervenții care nu sufereau niciun fel de amânare.

Firește, în asemenea clipe, care nu fuseseră puține, în viața lor, doamna Coman și Andra îl însoțeau necondiționat, deși el protesta totdeauna.

- La bine și la rău, totdeauna împreună, îi răspundea doamna Coman, în timp ce Andra surâdea semnificativ către Daniel. Ieșea, și el, odată cu echipa de medici, părăsind masa cu toate ademenirile ei.

Și, uite așa, zilele treceau, iar Daniel intra, tot mai mult, în sânul acestei familii, care îl adoptase pur și simplu. Devenise un autentic membru al familiei, însușindu-și aceeași atitudine severă, față de actul medical, pe care trebuia să-l săvârșească cele trei persoane, care, lucru ciudat, simțea că îi intrase de-a dreptul în sufletul său generos. Simțea că nu mai este mult și Andra va păși „cu dreptul” alături de Daniel, așa cum spunea Tinca, mama sa de la Satu Nou, ori de câte ori urma să facă un pas pe care nu-l mai făcuse până atunci.